

Kahvinkeitin säteilee. Kuulin sen hiljaisen hurinan, ja joskus se piti sellaisen naksahdavan äänen, kun oli aivan hiljaista. Irrotin johdon seinästä, ja piilotin sen kaappiin. Samaan jossa pidän kattiloita. Niiden pinnasta näen joskus äitini kasvot. En niitä hymyileviä, vaan kauhusta vääristyneet. Yritin soittaa, mutta en saanut yhteyttä. Luulen, että äidilleni on käynyt jotain. Kissaakaan ei näy missään. Pelkään, että olen päästänyt sen ulos. Susi tai kettu vienyt tietenkkin. Pidän päivällä valot päällä, ja kun pimenee sammutan ne. Siten ne eivät näe laseista sisään. Silloin tällöin auto ajaa ohi. Niissä on sellaiset etsintävalot. Valot pyyhkäisevät pimeää huonetta, ja piiloudun ennen kuin valokeila osuu minuun. Tyhjensin kirjahyllyn koriste-esineistä ja kirjoista. Siirsin hyllyn ikkunan eteen. Ne eivät voi enää nähdä minua. En silti uskalla pitää valoja päällä. Pimeässä on parempi. Raotan ovea, joskus kuulen askelia sen takaa. Luulevat etten kuule, mutta kyllä minä ne kuulen, vaikka ne kuiskailevat ja yrittävät olla hiljaa. Katson pimeää käytävää aina molempiin suuntiin. Pienet neliöt seinissä hehkuvat punertavina. Painan niitä kynänpäälläni, etteivät ne lue sormenjälkiäni. Kyllä valot silti syttyvät. Juoksen takaisin sisälle ja jään oven taakse tarkkailemaan. Pian valot sammuvat. Ne ovat varuillaan, eivät tahdo näyttäytyä. Jään ovelelle käsi kahvalla odottamaan. Aion yllättää ne ja tehdä tietäväksi, että kyllä minä tiedän. Askeleet lähestyvät. Minä odotan, että ne ovat kohdalla ja avaan oven nopeasti. Seison oven raossa ja tuijotan nuorta miestä. Mies seisoo suu auki. Hänellä oli muovipussi kädessä, mutta nyt sen sisältö on levinnyt pitkin käytävää. Katson miestä tiukasti, kun tämä polvistuu kiroillen keräämään tavaroitaan. Käteni tärisyvät, mutta en näytä miehelle pelkoani. Niiden pitää tietää, että en alistu pelkäämään, vaikka sydämeni käy kierroksilla ja suu kuivuu. Jatkan tuijottamista ja seuraan katseellani, kuinka mies nousee päätään puistellen portaat ja katoaa ylempään kerrokseen. Valot sammuvat, mutta syttyvät heti uudelleen. Hätkähdän ja lyön oven kiinni. Ovikello jää kilisemään hiljalleen. Haen kaapista ruuvimeisselin ja irrotan sen kiiltävän kuvun. Enää se ei kilise. Myöhemmin nukahdin sohvalle. Joku on siirrellyt tavaroita nukkuessani. Posliinikoira vartioi yhä, mutta se ei ole varoittanut minua tunkeilijoista. Joskus se haukkuu kauttani. Käännän sen mustan katseen nurkkaan, kuten kaikkien muidenkin posliinieläimien katseen. Koskaan ei tiedä onko joku niistä sittenkin liittoutunut niiden kanssa. Joutsen on kaunis. Se kurottaa pitkällä kaulallaan ylös kattoon. Minä seuraan sen katsetta, se on kuullut jotain. Silitän sen sileää pintaa ja lasken sen muiden seuraan, huoneen nurkkaan. Propagandaa. Se oli kuullut propagandaa ja varoitti minua ajoissa. Kuulen matalan sykkeen katon läpi, ja puhetta. En erota sanoja, mutta tiedän ettei niitä tarvitsekaan erottaa, että ne vaikuttaa. Ne menevät suoraan alitajuntaan,. Aivopesua, ne alkavat käydä epätoivoisiksi, mutta minuun on vaikea vaikuttaa. Hymyilen ja istun eläimieni kanssa pimeässä. Nousen ylös kauhuissani. Minä ymmärrän mitä ne yrittävät! Ne kääntävät kaikki minua vastaan. Haen keittiön siivouskaapista mopinvarren, sellaisen sinipunaisen. Alan hakata sillä kattoon. Käsi väsyy, mutta pakkohan minun on varoittaa muita. Hakkaan lujempaa silloin kun hiljenee. Lopulta äänet vaimenevat kokonaan, ja istahdan sohvalle hikeä valuen. Kolahdus! Nousen ylös ja piiloudun sohvan taakse nurkkaan, vedän polvet syliini ja kuulen kuinka ovea hakataan. Konttaan hakemaan posliinikoiran ja käännän sen vartioimaan eteistä. Ne yrittävät tulla sisään postilaatikosta, mutta eivät onnistu. Ne huhuilevat hetken ja sitten tulee jälleen hiljaista. Kiiruhdan keittiöön ja alan kaivella kaappeja. Lopulta löydän etsimäni ja avaan välioven varovasti. Kuuntelen hiljaa paikoillani ja kun olen varma siitä, että olen yksin teippaan postiluukun kiinni. Postiluukusta on aivan turha enää yrittää. Kissaani minä kaipaen edelleen. Kissa löytyi, se oli käpertyneenä hattuhyllyn päällä eteisessä. Sellaisiahhan ne on, etteivät kutsusta tule. Sallivat löytää itsensä, vasta sitten kun niitä huvittaa löytyä. Vien sen muiden seuraan. Se naukaisee onnesta, kun se pääsee tutulle paikalle, riikinkukon ja koiran viereen.

Kyllä minä olen nyt niin onnellinen sen puolesta. Ne ovat yrittäneet käydä viime päivinä usein. Joskus minä vien koiran eteiseen ja se haukkuu tunkeilijoille. Joskus minä itken ja pyydän niitä menemään pois. Sitten ne avasivat oven ja veivät minut pois. Niitä oli neljä. Vaikka koira haukkui eteisessä ne tulivat. Niillä oli valot ja ne ajoivat minut olohuoneeseen. Kissa sähisi niille ja riikinkukko levitti pyrstösulkansa. Piilouduin nurkkaan. Ja sieltä ne minut veivät. Ne hävisivät, mutta niin hävisi nuoruuskin. Ne hävisivät, mutta niin kivettyivät eläimenikin. Ne hävisivät, mutta niin hävisin minäkin.